

net — til offentlig Meddelelse og offentligt Angreb paa en Mand. Han fandt, at dette var i høj Grad moralsk angribeligt, og jeg kan slutte mig til det ærede Medlems Betragtninger, men den højtærede Justitsminister fik travlt med at erklære, at dette ikke var noget privat Brev. Det maatte altsaa være et Brev, der var sendt til den højtærede Minister i Embedsanliggender, maatte altsaa betragtes som en Embedshandling, og det, der stod deri, maatte blive en Embedsviden. Nu har jeg den Opfattelse, det foresvæver mig, at der er noget, der hedder Hemmeligholdelsespligt for Embedsmænd. Jeg ved, at der er det baade for Embedsmænd og for saa mange andre i offentlige Stillinger, der er det saaledes for Ligningskommissioners Medlemmer, der er det for Valgbestyrelsesmedlemmer, der er det for Byraadsmedlemmer med Hensyn til Sager, der behandles for lukkede Døre, der er det for Retsvidner med Hensyn til Sager, der behandles for lukkede Døre; der er det for Lærere ved Sorø Akademi, for saa vidt man bestemmer, at de Sager, man behandler, skal hemmeligholdes, og endelig er der det ogsaa for det kongelige Teaters Funktionærer; de maa ikke meddele, hvilke Ting der forberedes paa Teatret. Man skulde dog mene, at naar der for alle disse, blandt andet for det kongelige Teaters Funktionærer, er Hemmeligholdelsespligt, maatte der vel egentlig ogsaa være det for Justitsministeren. Det er jo alvorligt, hvad der dér tænkes paa. I Straffelovens § 139 hedder det, at „den Embedsmand, der aabenbarer, hvad der hans Embede vedkommende bør holdes hemmeligt, straffes, for saa vidt Gerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.“ Ja, det er altsaa det alvorlige, det viser, at dette at røbe Hemmeligheder kan for Embedsmænd drage de alvorligste Følger efter sig.

Nu giver den højtærede Minister det Udseende af, at han har benyttet sin Viden som en berettiget Retorsion overfor et Angreb, der har fundet Sted paa ham, men dette er absolut ikke Tilfældet. Der fandt en Debat Sted i det andet høje Ting om Udlændinges Ophold her i Danmark, og det kom til et Sammenstød mellem Socialdemokrater paa den ene Side

og den højtærede Justitsminister paa den anden Side. Det ærede Medlem Hr. Stauning, som havde skrevet dette Brev til Justitsministeren, var som bekendt slet ikke til Stede i det andet høje Ting, han var overhovedet ikke her i Landet. Ikke des mindre fandt den højtærede Minister det betimeligt at benytte sin Viden i Embedsmedfør til at rette et Angreb paa Stauning og aabenbare et Brevs Indhold, som var sendt til den højtærede Minister, og Maaden, hvorpaa den højtærede Minister benyttede sin Viden, var i og for sig ret ejendommelig. Thi hvad var det, det ærede Medlem Hr. Stauning ønskede, at der maatte ske ifølge denne Skrivelse, som han havde sendt til det højtærede Ministerium? Ja, det udtrykkes i Virkeligheden i følgende Vendinger, som jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse vil citere. Efter nogle indledende Ord hedder det: „...idet jeg føler mig overbevist om, at en Henstilling fra Regeringen til rette Sted vil være virksom og bidrage til, at disse sjofle Angreb paa danske Borgere i den franske Presse maa ophøre“. Der skal, synes jeg, mere end Kunst til at faa disse Ord, disse Vendinger til at betyde et Ønske om Udvisning. Jeg kan i og for sig slet ikke forstaa, at den højtærede Minister har kunnet faa dette Indhold ud af dette Brev. Der findes ikke et eneste Ord, ikke en Hentydning til et Ønske om en Udvisning, og naar det ærede Medlem Hr. Stauning bestemt hævder, at dette heller ikke var Hensigten, aldrig har været Hensigten, forekommer det mig, at den højtærede Minister absolut ikke kan fastholde det. Thi den højtærede Minister har jo ikke den absolutte Vished om, at dette er Tilfældet. Jeg vilde gerne spørge den højtærede Minister, om han tør erklære bestemt at have Vished for, at det ærede Medlem Hr. Stauning har ment, at der skulde foretages en Udvisning. Det kan naturligvis den højtærede Minister slet ikke have, thi han maa erindre, at han er ikke ene om at fortolke dette Brevs Indhold. Der er to Parter til at gøre deres Meninger gældende om, hvad dette Brevs Indhold i Virkeligheden skal være, og deraf er selvfølgelig Brevskriveren selv Hovedparten, som vel nok maa have den absolutte Ret til at hævde, hvad Meningen var med dette Brev.